

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/82/2024
Identifikačné číslo spisu: 4414223970
Dátum vydania rozhodnutia: 17.07.2025
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:4414223970.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu R. Y., narodeného XX. H. XXXX, W. A., Y. C.. Š. XX, zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Legerským, Trenčín, Nám. Sv. Anny 25, proti žalovaným 1/ Elektrosvit Nové Zámky, a. s., Nové Zámky, Komárňanská cesta 3, IČO: 00 152 340, 2/ UNICO TRADE, s. r. o., Nové Zámky, M. R. Štefánika 19, IČO: 36 537 039, 3/ Birtler Garden, s. r. o., Nové Zámky, Ernestova bašta 5, IČO: 47 399 481, zastúpeným advokátom Mgr. Martinom Šutkom, Nové Zámky, Ernestova Bašta 7, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 9C/1/2022, o dovolaní žalovaných 1/ až 3/ proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre zo 17. augusta 2023 sp. zn. 9Co/78/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nové Zámky (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) uznesením z 12. decembra 2022 č. k. 9C//2022-1082 konanie zastavil (I.) a žalovaným 1/, 2/ a 3/ priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalobcovi (II.). Súd prvej inštancie na vec aplikoval ust. § 144, § 145 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj ako „CSP“) a konanie zastavil z dôvodu, že žalobca vzal žalobu späť s poukazom na to, že odpadol predmet konania, lebo zo strany žalovaného 1/ došlo k úhrade pohľadávok žalobcu vymáhaných proti žalovanému 1/ vo vyššie uvedených exekučných konaniach č. k. 55Ek/1805/2008 (342EX 766/18), č. k. 12Ek 982/2019 (342EX 754/19) a č. k. 47Ek 1137/2022 (342EX 1027/22). Žalobca navrhol priznať mu náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalovaným 1/ až 3/ spoločne a nerozdielne s tým, že potrebu späťvzatia žaloby zapríčinil žalovaný 1/, keď pohľadávky vymáhané žalobcom v exekučnom konaní uhradil až po rozhodnutí Krajského súdu v Nitre č. k. 9Co/148/2020-859 z 9. decembra 2021, ktorým bolo zrušené a vrátené na ďalšie konanie rozhodnutie Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 9C/315/2014 v časti zamietnutia žaloby žalobcu voči žalovaným 1/až 3/, z ktorého vyplynula existencia naliehavého právneho záujmu na určení vlastníckeho práva žalobcu v zmysle žaloby. Keďže teda žalovaný 1/ zapríčinil zánik naliehavého právneho záujmu úhradou pohľadávok, zapríčinil taktiež potrebu späťvzatia žaloby, na

základe čoho majú byť žalovaní zaviazaní k úhrade trov konania. Žalovaní 1/ až 3/ sa s daným nestotožnili s tvrdením, že žalovaný 3/ mal ešte pred prvým pojednávaním snahu vyplatiť žalobcu v celom rozsahu, a to listom z 13. mája 2015, na čo dostal od žalobcu odpoveď listom z 23. mája 2015, v ktorom požadoval od žalovaného 3/ vyše 1.000.000 eur. Z tohto dôvodu od začiatku bolo zrejmé, že v skutočnosti nejde o peniaze, ale zablokovať majetok žalovaného 3/. Zároveň podľa žalovaných 1/ až 3/potvrdenie existencie naliehavého právneho záujmu rozhodnutím Krajského súdu v Nitre č. k. 9Co/148/2020-859 z 9. decembra 2021 automaticky neznamená úspech žalobcu v konaní vo veci samej, k prejednávaniu čoho v zmienenom konaní neprišlo. Žalovaní 1/ až 3/ alternatívne nesúhlasili so späťvzatím žaloby s odkazom na § 146 ods. 1 CSP alebo v prípade akceptácie späťvzatia žaloby nesúhlasili s priznaním náhrady trov konania žalobcovi voči žalovaným 1/ až 3/ spoločne a nerozdielne, čo považovali za nedôvodné, ale navrhli priznať nárok na náhradu trov konania žalovaným 1/ až 3/. Súd prvej inštancie vyhodnotil zastavenie konania za najlepšie riešenie v predmetnej veci, pretože nevzhliadol žiadny taký vážny dôvod, pre ktorý by nepripustil späťvzatie žaloby v súlade s ustanovením § 146 ods. 2 CSP. Dôvod nesúhlasu so späťvzatím žaloby musí v konaní tvrdiť a preukázať žalovaný, pričom subjektívne presvedčenie žalovaného o vážnosti ním uvedeného dôvodu bez ďalšieho na nepripustenie späťvzatia nepostačuje. Žalovaní 1/ až 3/ vážny dôvod na nepripustenie späťvzatia žaloby nepreukázali a preto súd prvej inštancie konanie zastavil.

1.1. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 256 ods. 1 CSP. Náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie podľa § 256 CSP, kedy je povinná hradiť trovy tá strana, ktorá ich vznik zapríčinila. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada trov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zaviniel. Náhrada týchto trov sa prisudzuje bez ohľadu na meritórny výsledok sporu. Zavinenie však nie je možné interpretovať v doslovnom jazykovom zmysle, ale vo vzťahu k príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je správanie sa strany sporu (teda aj jej prejav vôle spočívajúci napr. v späťvzatí žaloby) a dôsledkom je vznik trov protistrany. V danej veci dospel súd prvej inštancie k záveru, že skutočnosť, že odpadol naliehavý právny záujem na určovacej žalobe žalobcu, k tomuto nedošlo procesným zavinením žalovaných 1/ až 3/, ale bolo to dôsledkom toho, že žalobca to, čo chcel žalobou dosiahnuť, mal dosiahnuť iným spôsobom, ktorý je možný podľa ustanovení hmotného práva, teda zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj ako „OZ“) alebo CSP. Žalobca mal možnosť podať v lehote podľa zákona odporovacie žaloby, ktoré sú limitované prekluzívnou trojročnou lehotou od prevodu vlastníckeho práva. Táto lehota žalobcovi skončila v roku 2016. Túto lehotu zmeškal. Žalovaný 1/ až 3/ v konaní preukázali listom, ktorý žalovaný 3/ adresoval 13. mája 2015 žalobcovi, že mal snahu vyplatiť žalobcu v celom rozsahu, ale žalobca mu na tento list odpovedal listom z 22. mája 2015, v ktorom požadoval od žalovaného 3/ vyše 1.000.000 eur. Toto správanie žalobcu potvrdzovalo to, že v skutočnosti mu nejde o peniaze, ale snahu zablokovať majetok žalovaného 3/. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že nie je možné uviesť, že k späťvzatiu prišlo správaním žalovaných 1/ až 3/, keď títo už v roku 2015 mali záujem pohľadávku žalobcovi vyplatiť, ktorý túto ponuku neprijal. Zároveň už na prvom pojednávaní (14. novembra 2022) žalovaní 1/ až 3/ oznámili súdu skončenie prvých dvoch exekučných konaní žalobcu z dôvodu vykonania úhrady žalovanými. Súd prvej inštancie mal teda za to, že zastavenie konania zapríčinil žalobca, kedy jeho správaním prišlo k späťvzatiu žaloby a preto priznal nárok na náhradu trov konania žalovaným 1/ až 3/, o výške ktorých bude rozhodnuté podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobcu a žalovaných 1/ až 3/ uznesením zo 17. augusta 2023 sp. zn. 9Co/78/2023 rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o zastavení konania potvrdil (I.). Napadnutý výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie o trovách konania zmenil tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému 1/ v plnom rozsahu (II.), žalovaným 2/ a 3/ nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal (III.), žalobcovi priznal voči žalovanému 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (IV.) a žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu žalobcu a žalovaných 2/ a 3/ (V.). Odvolací súd po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že napadnutý výrok súdu prvej inštancie o zastavení konania je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť a napadnutý výrok o nároku na náhradu trov konania podľa § 388 CSP

zmeniť.

2.1. Odvolací súd uviedol, že v rozpore s bodom 9. napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že z vyjadrenia žalovaných 1/ až 3/ z 9. decembra 2022 nevyplýva súhlas so späťvzatím žaloby žalobcom, pričom žalovaní 1/ až 3/ výrok o zastavení konania odvolaním napadli, zaoberal sa odvolací súd tým, či žalovaní 1/ až 3/ na svoj nesúhlas so späťvzatím žaloby odôvodnili vážnymi dôvodmi. Odvolací súd na vec aplikoval § 144, § 145 ods. 1 a § 146 ods. 1 CSP, z ktorých vyplýva subjektívne právo žalobcu vziať žalobu späť a v prípade splnenia zákonných podmienok tým dosiahnuť zastavenie konania alebo jeho časti bez meritórneho rozhodnutia. Súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí; s výnimkou späťvzatia žaloby pred predbežným prejednaním sporu podľa § 168 CSP alebo pred pojednávaním (§ 146 ods. 3 CSP). Aj podľa ustálenej súdnej praxe, vážne dôvody na nesúhlas so späťvzatím žaloby nemusia mať nevyhnutne právny základ, môže ísť aj o dôvody etické, morálne, ekonomické a pod., pokiaľ z ich povahy vyplýva, že sú žalovaným odôvodnene považované za tak závažné, že opodstatňujú pokračovanie v spore a meritórne rozhodnutie proti vôli žalobcu. Dôvod nesúhlasu so späťvzatím žaloby musí v konaní tvrdiť a preukázať žalovaný. Samotné subjektívne presvedčenie žalovaného o vážnosti ním uvedeného dôvodu bez ďalšieho na nepripustenie späťvzatia nepostačuje. Odvolací súd po preskúmaní dôvodu nesúhlasu žalovaných 1/ až 3/ dospel k záveru, že tento nespĺňa požiadavku takej závažnosti, ako predpokladá ustanovenie § 146 ods. 1 CSP. Žalovaní 1/ až 3/ svoj nesúhlas so späťvzatím žaloby odôvodnili tým, že k tomu, že odpadol naliehavý právny záujem žalobcu na požadovanom určení, nedošlo procesným zavinením žalovaných 1/ až 3/, ale bolo dôsledkom toho, že žalobca to, čo chcel žalobou dosiahnuť, mal dosiahnuť iným spôsobom. Mali preto za to, že tento spor by mal súd meritórne rozhodnúť, preto nesúhlasili so späťvzatím žaloby. Odvolací súd uviedol, že po rozhodnutí Krajského súdu v Nitre z 9. decembra 2021 č. k. 9Co/148/2020-859 muselo byť všetkým stranám sporu zrejme, že naliehavý právny záujem žalobcu (v danom konaní žalobcu 1/) videl Krajský súd v Nitre v tom, že žalobca je veriteľom pohľadávky voči žalovanému 1/, ktorú si v tom čase uplatňoval v exekučnom konaní a aj napriek tomu, že na LV č. XXXXX bolo zapísané exekučné záložné právo, dovtedy v prospech žalobcu nebola žiadna suma vymožená a práve určením, akého sa žalobca domáhal v tomto konaní, mohlo dôjsť k zmene a k zlepšeniu jeho právneho postavenia. Preto dospel Krajský súd v Nitre k záveru, že žalobca 1/ má naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Ak po rozhodnutí Krajského súdu v Nitre z 9. decembra 2021 č. k. 9Co/148/2020-859 došlo k uspokojeniu pohľadávky žalobcu v exekučnom konaní vedenému voči žalovanému 1/ ako povinnému, je potom zrejme, že žalobca už nebol veriteľom pohľadávky voči žalovanému 1/, teda zanikol naliehavý právny záujem na určení požadovanom žalobcom v tomto konaní, čo by v prípade, ak by žalobu nevzal späť, bolo dôvodom na zamietnutie žaloby. Ak za takejto situácie žalobca vzal žalobu späť, s čím žalovaní 1/ až 3/ nesúhlasili, nepovažoval dôvody žalovaných 1/ až 3/ odvolací súd za vážne a dôvodné. V zhode so súdom prvej inštancie preto dospel odvolací súd k záveru, že je nesúhlas žalovaných 1/ až 3/ so späťvzatím žaloby nedôvodný a teda pokiaľ súd prvej inštancie napadnutým výrokom konanie vo veci zastavil, rozhodol vecne správne.

2.2. Odvolací súd sa ďalej zaoberal napadnutým výrokom súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania, kedy na vec aplikoval ust. § 255 ods. 1 a 2, § 256 ods. 1 a 2 a § 257 CSP. Po zastavení konania vplyvom späťvzatia žaloby bolo povinnosťou súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť na oboch procesných stranách. Pokiaľ žalobca žalobu musel zobrať späť pre správanie žalovaného, potom je potrebné konštatovať, že žalovaný procesne zavinil zastavenie konania. Ak by žalobca žalobu zobral späť bez udania dôvodu alebo bez toho, aby išlo o reakciu na správanie žalovaného, a teda nemožno pričítať procesné zavinenie žalovanému, znáša trovy žalovaného žalobca. Výnimku zo zásady zodpovednosti za zavinenie, za výsledok a za náhodu predstavuje § 257 CSP. Predpokladom jeho použitia je existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov inak úspešnej strane, pričom významnými sú charakter konania a procesnej situácie a zároveň okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde, postoj strán v konaní, pričom je potrebné prihliadať k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú, a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Aj tu však treba skúmať, či nejde o výnimku z výnimky, či teda na ponechanie účinkov právnej

normy nie sú dané dôvody. Zároveň § 257 CSP neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami, či jeho použitie neodôvodňuje ani solventnosť na tej ktorej strane konania. Odvolací súd sa nestotožnil so závermi súdu prvej inštancie vedúcimi k rozhodnutiu o priznaní nároku na náhradu trov konania žalovaným 1/ až 3/ voči žalobcovi. Odvolací súd uviedol, že žalobca od počiatku súdneho konania tvrdil, že má voči žalovanému 1/ pohľadávky, ktorých vyplatenia sa nemôže domôcť ani v exekučných konaniach. Žalovaní 2/ a 3/ sa stali stranou sporu z dôvodu domáhania sa žalobcom neplatnosti zmlúv, ktorými prišlo k prevodu vlastníctva k nehnuteľnostiam zo žalovaného 1/ na žalovaného 3/, pričom žalovaný 2/ bol stranou predmetných kúpnych zmlúv. Ďalej odvolací súd uviedol, že pre posúdenie zodpovednosti za zastavenie konania je potrebné vychádzať z toho, že žalobca sa zaplata pohľadávok vymáhaných v exekučných konaniach domohol až po rozhodnutí Krajského súdu v Nitre č. k. 9Co/148/2020-859 z 9. decembra 2021, kde bol vyslovený právny názor týkajúci sa nalievavého právneho záujmu žalobcu v danej veci. K odpadnutiu dôvodu, pre ktorý bola žalobcom podaná žaloba, teda prišlo uhradením exekvovaných pohľadávok žalobcovi žalovaným 1/, čo by v prípade nevzatia žaloby žalobcom späť viedlo k zamietnutiu žaloby. Preto odvolací súd dospel k záveru, že práve žalovaný 1/ zavinil zastavenie konania, na základe čoho v súlade s § 256 ods. 1 CSP priznal odvolací súd náhradu trov konania žalobcovi voči žalovanému 1/ v plnom rozsahu. Na uvedené nemal vplyv list žalovaného 3/ z 13. mája 2015, na ktorý poukazovali žalovaní 1/ až 3/, keďže žalobca nemal pohľadávku voči žalovanému 3/.

2.3. V kontexte nároku na náhradu trov konania žalobcu voči žalovaným 2/ a 3/ odvolací súd dospel k záveru, že zastavenie konania vo vzťahu k nim zavinil žalobca. Spôsob uplatňovania nároku na zaplatenie pohľadávok podaním žaloby o určenie vlastníckeho práva v prospech žalovaného 1/ bolo čisto rozhodnutím žalobcu, pričom žalovaní 2/ a 3/ sa na odpadnutí nalievavého právneho záujmu uhradením pohľadávok žalobcu v exekučných konaniach nijako nepodieľali. Poukazovanie na iné možné prostriedky uplatňovania nároku žalobcu nemalo vplyv na posúdenie zodpovednosti za zastavenie konania a na to naviazaného nároku na náhradu trov konania. Odvolací súd mal za to, že je pri aplikácii § 257 CSP potrebné zohľadniť okolnosti danej veci, kedy žalovaný 1/ nemal v úmysle pohľadávky žalobcu uhradiť, robil úkony na zbavenie sa majetku, nehnuteľnosti previedol na žalovaného 2/ a ten na žalovaného 3/, pričom šlo o spriaznené osoby, ktorým bol účel týchto úkonov známy. Žalobcova pohľadávka na zaplatenie mzdy z dôvodu neplatného skončenia pracovného pomeru tak bola uspokojená po viac, ako 20-tich rokoch, pričom t. č. je starobným dôchodcom, ktorý poberá starobný dôchodok 545,60 eura. Preto odvolací súd náhradu trov konania žalovanému 2/ a 3/ voči žalobcovi podľa § 257 CSP nepriznal.

2.4. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 2 CSP a v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi (došlo k zmene výroku o trovách konania v dôsledku jeho odvolania a nedošlo k zrušeniu výroku o zastavení konania) priznal voči žalovanému 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V dôsledku aplikácie § 257 CSP bol žalobca čiastočne úspešný voči žalovaným 2/ a 3/ (ktorí neboli úspešní kvôli nezrušeniu výroku o zastavení konania), a preto odvolací súd v ich vzájomnom vzťahu rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 2 CSP a žiadnej zo strán vo vzťahu žalobcu a žalovaných 2/ a 3/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu v časti týkajúcej sa jednotlivých náhrad trov konania podali žalovaní 1/ až 3/ (ďalej aj „dovolatelia“) dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP a namietli zmatečnosť a prekvapivosť rozhodnutia odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania vyvodili z nesprávnej aplikácie § 257 CSP, zo skutočnosti, že odvolací súd neposudzoval prepojenosť žalobcu a K. R.W. H. a neposudzoval dôvody, prečo k úhrade pohľadávky prišlo až v roku 2022 v spojení s nezaujmom žalobcu o plnenie, ale o šikanovanie žalovaného 3/. Ďalej dovolatelia namietli nesprávne vyhodnotenie zodpovednosti žalovaného 1/ za zastavenie konania. Prekvapivosť videli dovolatelia v posúdení odvolacieho súdu, že žalovaný 3/ žalobcovi nič nedlhoval a preto snaha žalovaného 3/ o úhradu pohľadávky žalobcovi nemala vplyv na vyhodnotenie zodpovednosti žalovaného za zastavenie konania. Dovolatelia namietli taktiež porušenie zásady dvojinstančnosti konania, keď pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania posudzoval personálne prepojenie žalovaných 1/ až 3/, dĺžku vymáhania pohľadávky či úmyslu pri prevode nehnuteľností medzi žalovanými 1/ až 3/.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu mal za to, že dovolanie žalovaných 1/ až 3/ je nedôvodné a neobsahuje vymedzenie uplatneného dovolacieho dôvodu spôsobom podľa § 431 CSP až § 435 CSP. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu považoval za dostatočne vyčerpávajúce, všetky dôvody podstatné pre rozhodnutie za dostatočne vysvetlené, pričom dovolanie žalovaných 1/ až 3/ obsahuje len sumarizáciu skutkového stavu, priebehu konania a ich predstavy o tom, ako mal súd rozhodnúť, čo nemôže zakladať vadu zmätočnosti. Žalobca navrhol dovolanie žalovaných 1/ až 3/ podľa § 447 písm. f) CSP odmietnuť alebo podľa § 448 CSP ako nedôvodné zamietnuť a priznať mu nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

9. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj

porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

11. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

12. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľov, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do ich práva na spravodlivý proces.

13. Dovolatelia vyvodili prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP, kde namietli záver odvolacieho súdu o účelovosti prevodu nehnuteľností medzi žalovanými 1/ až 3/, ktoré posúdenie malo vplyv na vyhodnotenie vzájomných nárokov na úhradu trov konania a kedy mal odvolací súd podľa názoru dovolateľov vyhodnocovať aj prepojenie žalobcu a K. R. H.Č.. Dovolatelia ďalej v kontexte popisu žalobcu ako starobného dôchodcu poukázali na jeho celkové majetkové pomery a disponovanie ďalším majetkom, ktoré odvolací súd neskúmal a kedy samotný fakt, že je žalobca starobným dôchodcom, nemôže byť dôvodom hodným osobitného zreteľa podľa § 257 CSP. Následne dovolatelia popísali skutočnosti, ktoré viedli k tomu, že pohľadávka žalobcu bola žalovaným 1/ uhradená až v roku 2022, keďže dĺžku vymáhania pohľadávky považovali za nosný argument odvolacieho súdu. Rovnako tak dovolatelia rozporovali záver odvolacieho súdu o nezaujme žalovaného 1/ zaplatiť žalobcovi jeho pohľadávky v nadväznosti na prevody nehnuteľností medzi žalovanými 1/ až 3/. Dovolatelia ďalej zastali názor, že pokiaľ odvolací súd zaviazal žalovaného 1/ k náhrade trov konania iba z dôvodu, že nepovažoval konanie s ním prepojeného žalovaného 3/ za relevantné vo vzťahu k žalobcovi, je toto rozporné s tvrdením žalobcu z 9. decembra 2021, kedy tento uviedol, že po zaplatení vezme žalobu späť, pričom súčasne úhrada v roku 2022 bola vykonaná treťou osobou. Záver odvolacieho súdu, že žalobca nemal pohľadávku voči žalovanému 3/, na základe čoho tento nemohol pohľadávku ani vyčísliť, považovali dovolatelia za účelový, keďže žalobcovi mohlo byť jedno, od koho príde plnenie. Dovolatelia ďalej mali za to, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil dôkazy v kontexte zhodnotenia, že žalovaný 1/ zapríčinil zastavenie konania. Za nesprávne vyhodnotený dôkaz považovali skutočnosť, že peniaze na účet exekútora odišli z účtu právneho zástupcu žalovaných 1/ až 3/ ako fyzickej osoby, teda došlo k úhrade pohľadávok žalobcu treťou osobou odlišnou od žalovaného 1/ a preto odvolací súd prijal nesprávny záver o zavinení zastavenia konania žalovaným 1/. Odvolací súd nesprávne spojil zavinenie za zastavenie konania s vymožením pohľadávky žalobcu. Dovolatelia ďalej poukázali na možnosť žalobcu domáhať sa zaplatenia pohľadávok odporovacou žalobou. Na základe uvedených skutočností mali dovolatelia za to, že k odpadnutiu dôvodu na vedenie daného konania prišlo nezávisle od vôle žalovaného 1/. Dovolatelia taktiež poukázali na extrémnu tvrdosť napadnutého uznesenia (s poukazom na výšku vyčíslených trov konania), ktorým prišlo k zmene rozhodnutia súdu prvej inštancie bez návrhu žalobcu.

Dovolatelia ďalej zopakovali tvrdenia týkajúce sa úmyslu žalobcov šikanovať žalovaného 1/ a nie vymôcť peňažné plnenie. Podľa názoru dovolateľov rozhodol odvolací súd prekvapivo, pokiaľ snahu žalovaného 3/ o úhradu pohľadávky žalobcu vyhodnotil tak, že žalovaný 3/ žalobcovi nič nedlhoval, čím konal neprímerane tvrdo voči žalovanému 1/, ktorému bolo pričítané zavinenie zastavenia konania. Pre danú prílišnú tvrdosť rozhodnutia dovolatelia namietli aplikáciu § 257 CSP. Podľa názoru dovolateľov odvolací súd súčasne porušil zásadu dvojínštančnosti konania, keď pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania posudzoval personálne prepojenie žalovaných 1/ až 3/, dĺžku vymáhania pohľadávky či úmysle pri prevode nehnuteľností medzi žalovanými 1/ až 3/, keďže k posudzovaniu skutočností súvisiacich s hmotným právom na súde prvej inštancie nedošlo. Na základe uvedených skutočností dovolatelia namietli zmätočnosť a prekvapivosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

14. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

15. Dovolací súd osobitne zdôrazňuje, že súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (§ 387 ods. 3 CSP). Nerešpektovanie tohto kogentného ustanovenia nesporne zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania (porov. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/125/2019). Dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodnutí súdov, a tak vylúčiť svojvôľu v tomto procese. V právnom štáte by nemali vzniknúť pochybnosti, či sa súd s určitou, druhou stranou výslovne prezentovanou otázkou zaoberal, či nie; odpoveď by mala byť zrejماً z odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

16. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalovaní 1/ až 3/ sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňujú a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa ich predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolatelia so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasia a nestotožňujú sa s nimi, nemôže sama o sebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Najvyšší súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie v časti výroku o zastavení konania) spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP) a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné či nedostatočne odôvodnené. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Z rozhodnutia odvolacieho súdu je v plnej miere zrejماً, k akým skutkovým zisteniam na základe vykonaného dokazovania dospel, ktoré skutočnosti mali vplyv na posúdenie nároku na náhradu trov konania, akým spôsobom tieto skutočnosti posúdil a na základe akých úvah z nich vyvodil závery týkajúce sa jednotlivých vzájomných nárokov na náhradu trov konania. Odvolací súd jednoznačne uviedol, aký

komplex jednotlivých navzájom poprepájaných skutočností vzal pri posudzovaní nároku na náhradu trov konania do úvahy a to ako pri konštatovaní existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, tak aj pri konštatovaní záveru o zodpovednosti žalovaného 1/ za zastavenie konania, na základe čoho bol žalovaný 1/ zaviazaný k náhrade trov konania žalobcovi.

18. Dovolatelia pri namietaní nesprávneho postupu odvolacieho súdu pri aplikácii § 257 CSP uviedli, že odvolací súd sa zameril na viacero faktorov, ktoré vyhodnotil v neprospech žalovaných 1/ až 3/. Za tieto okolnosti označili vyhodnotenie nezájmu žalovaného uhradiť žalobcovi pohľadávku, dĺžku doby, počas ktorej sa zaplata pohľadávky žalobca domáhal, prevody majetkov medzi žalovanými 1/ až 3/ ako spriaznenými osobami s tým, že odvolací súd nakoniec poukázal aj na skutočnosť, že žalobca je starobným dôchodcom. Ďalej dovolatelia namietli, že skutočnosť, že žalobca je starobným dôchodcom nemôže byť sama osebe dôvodom hodným osobitného zreteľa a poukázali na majetkové pomery žalobcu. Dovolací súd k uvedenému považuje za potrebné predovšetkým poukázať na skutočnosť, že zo samotného obsahu dovolania je zrejmé, že žalovaní 1/ až 3/ sú si vedomí, v nadväznosti na obsah napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, že odvolací súd pri zvažovaní okolností veci a vyhodnotení existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa vzal do úvahy viacero faktorov, vytvoril z nich komplexný obraz a tento posúdil ako odôvodňujúci aplikáciu § 257 CSP. Tak, ako uviedli aj samotní žalovaní 1/ až 3/ v dovolaní, odvolací súd zmienil aj okolnosť, že žalobca disponuje statusom starobného dôchodcu, až záverom daného zdôvodnenia. Na základe uvedeného nie je možné prisvedčiť tvrdeniu žalovaných 1/ až 3/, že status starobného dôchodcu bol samostatným faktorom majúcim za následok aplikáciu § 257 CSP. Rovnako tak nemožno prisvedčiť ani tvrdeniu žalovaných 1/ až 3/, že nosným argumentom v danej veci bola dĺžka vymáhania pohľadávky žalobcu. Odvolací súd svoje úvahy vedúce k rozhodnutiu o potrebe aplikácie § 257 CSP vyčerpávajúco a jasne vysvetlil, pričom je z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia jednoznačné, že k potrebe aplikácie § 257 CSP dospel odvolací súd na základe existencie komplexu viacerých okolností, z ktorých bol vytvorený celkový obraz. Dovolatelia ďalej k danej otázke len opakovane uviedli svoje skutkové tvrdenia, ktorých revízie nie je možné sa v dovolacom konaní domáhať (§ 442 CSP). Dovolací súd preto dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu v tejto časti nevykazuje vadu zmätočnosti a keďže skutočnosti, ako prevody majetkov medzi žalovanými 1/ až 3/, personálne prepojenie žalovaných 1/ až 3/ či dĺžka trvania sporu, boli skutočnosťami, o ktorých vedomosť existovala v priebehu súdneho konania, nemožno vyhodnotiť ani ako pre žalovaných 1/ až 3/ prekvapivé spolu s tým, že otázka možnej aplikácie § 257 CSP pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania sa stala predmetom posudzovania najneskôr v dovolaní žalobcu proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie a teda žalovaní 1/ až 3/ mali priestor sa k tomuto vyjadriť ešte pred rozhodnutím odvolacieho súdu.

18.1. Dovolatelia ďalej namietli nesprávne právne posúdenie skutočnosti majúcej význam v prijatí nesprávneho právneho záveru kto zavinil zastavenie konania. Dovolací súd v prvom rade poukazuje na znenie § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, t. j. ide o situáciu, kedy konanie vykazuje vadu nesprávneho procesného postupu súdu a teda podľa § 420 písm. f) CSP nie je možné namietat právne posúdenie veci. Zároveň dovolanie podľa § 421 ods. 1 a 2 CSP nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v časti týkajúcej sa nároku na náhradu trov konania (§ 357 písm. m) CSP). Pokiaľ dovolatelia namietli nesprávne vyhodnotenie dôkazov, dovolací súd uvádza, že za závažný deficit v dokazovaní majúci za následok prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP možno považovať napr. opomenutie dôkazu, deformáciu dôkazu, či porušenie voľného hodnotenia dôkazov, ale nemožno za závažné pochybenie považovať nesúhlas žalovaných 1/ až 3/ s vyhodnotením dôkazov odvolacím súdom. Žalovaní 1/ až 3/ poukázali na rozdielne vyhodnotenie skutočností, že pohľadávka žalobcu bola uhradená právnym zástupcom žalovaných 1/ až 3/, pričom odvolací súd nevyhodnotil list žalovaného 3/, v ktorom tento vyjadril snahu uhradiť pohľadávku žalobcovi, za dôkaz pokusu o vysporiadanie záväzkov z pohľadávok medzi žalovaným 1/ a žalobcom, ktoré by ovplyvnili zhodnotenie zodpovednosti za zastavenie konania. V časti, v ktorej odvolací súd posudzoval zodpovednosť strán konania za zastavenie konania, pri ktorom vyhodnocoval taktiež skutočnosť, kedy k úhrade pohľadávky žalobcu prišlo vkladom zo strany

právneho zástupcu žalovaného 1/ (pričom totožného právneho zástupcu mali aj žalovaný 2/ a 3/), t. j. zo strany subjektu oprávneného konať za žalovaného 1/ (§ 22 a nasl. OZ) a skutočnosť, kedy bol žalobcovi k úhrade pohľadávky zaslaný list žalovaným 3/, t. j. odlišným subjektom od žalovaného 1/, dovolací súd nedospel k záveru o deformácii či nesprávnom vyhodnotení dôkazov a to súčasne aj v rozsahu zapríčínujúcom porušenie práva na spravodlivý proces.

18.2. Vádu zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd ďalej nezistil ani v časti ostatných tvrdení dovolateľov, ktorí vyjadrili predovšetkým nesúhlas so skutkovými zisteniami a ich právnym vyhodnotením. Dovolací súd opätovne aj v tejto časti tvrdení dovolateľov zdôrazňuje, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritórnemu prieskumu, lebo dovolací súd je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovolacie konanie neslúži na revíziu skutkových zistení. Skutočnosť, že dovolatelia sa so skutkovými zisteniami naviazanými na vykonané dokazovanie, ktoré súd prvej inštancie v spojení s odvolacím súdom v potvrdzujúcej časti a odvolací súd v časti, v ktorej podľa § 388 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil, zároveň dostatočne vyčerpávajúco odôvodnili v logických a právnych súvislostiach, nemôže byť dôvodom na konštatovanie arbitrárnosti, prekvapivosti či zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Povinnosť odvolacieho súdu zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie, vyplýva priamo zo zákona (§ 388 CSP) a nemožno zo skutočnosti, že odvolací súd na základe podaného odvolania dospel k odlišným záverom, než súd prvej inštancie, toto vyhodnotiť ako nesprávny procesný postup, ktorým bolo strane konania znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) nedospel k záveru o vade zmätočnosti či prekvapivosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Dovolací súd nezistil pochybenia v dokazovaní a súčasne nevyhodnotil rozhodnutie odvolacieho súdu za prekvapivé pre žalovaných 1/ až 3/, nakoľko ako aplikácia § 257 CSP, tak aj posudzovanie zodpovednosti za zastavenie konania bolo predmetom celého odvolacieho konania začatého odvolaním žalobcu smerujúcim priamo proti výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania, kedy mali obe sporové strany rozsiahli priestor vyjadrovať sa k tvrdeniam týkajúcim sa nároku na náhradu trov konania, pričom im zároveň muselo byť jasné (žalovaní 1/ až 3/ disponovali v odvolacom konaní právnym zástupcom - advokátom), že odvolacím konaním môže prísť k odlišným záverom, než k akým dospel v napadnutej časti súd prvej inštancie.

19. Najvyšší súd uvádza, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania, resp. strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1998, R 125/1999, R 42/1993, 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Výnimkou sú iba rôzne závažné deficity v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), prípadne konajúcimi súdmi svojvoľné, neudržateľné alebo v zrejmom omyle prijaté skutkové závery, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Pričom za porušenie práva na spravodlivý proces nemožno považovať ani iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení strán, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Preto podľa názoru dovolacieho súdu nie je bez ďalšieho dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) nedostatočné zistenie, resp. ustálenie skutkového stavu či nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov, prípadne len tých, na ktoré sporová strana upriamila pozornosť počas konania (t. j. listiny či výsluch svedka ako jedny z viacerých prípustných dôkazných prostriedkov) alebo nesprávne či iné vyhodnotenie niektorého dôkazu, pričom uvedené ani nebolo v konaní dovolacím súdom zistené.

20. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom

súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII). Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré jasne zhodnotí skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Vo svetle týchto rozhodnutí aj Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu. Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolaním napadnuté čiastočne potvrdzujúce a čiastočne meniace rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie, s ktorým tvorí jeden komplex sa nevyznačuje vadou zmätočnosti, či tvrdenými vadami prekvapivosti a arbitrárnosti, ktoré by zakladali prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

21. Dovolací súd dospel k záveru, že procesný postup odvolacieho súdu, ktorý konal v zmysle ustanovení a zásad zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, nemožno považovať za porušenie práva na spravodlivý proces. Napadnuté rozhodnutie sa nevymyká nielen zo zákonného, ale ani z ústavnoprávneho rámca. Uvedeným postupom preto nedošlo k založeniu namietanej vady podľa § 420 písm. f) CSP a žalovaní 1/ až 3/ neopodstatnene namietajú nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý by mal za následok porušenie ich práva na spravodlivý proces.

22. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaných 1/, 2/ a 3/ odôvodnené § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

23. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.